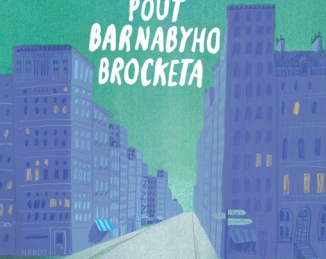

Od autora světového bestselleru CHLAPEC V PRUHOVANÉM PYŽAMU

JOHN BOYNE

KROMOBYČEJNÁ
POUŤ
BARNABYHO
BROCKETA

Ilustroval

OLIVER JEFFERS

**KROMOBYČEJNÁ
POUŤ
BARNABYHO
BROCKETA**

JOHN BOYNE

KROMOBYČEJNÁ
POUŤ
BARNABYHO
BROCKETA

Ilustroval
OLIVER JEFFERS

B R I O

Text copyright © John Boyne 2012
Illustrations copyright © Oliver Jeffers 2012
Translation © Petr Štádler 2017
Czech edition © Nakladatelství Slovart 2017
Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována,
uložena ve vyhledávacím systému či šířena jiným
způsobem – elektronicky, mechanicky, kopírováním,
nahráváním či jinak – bez předchozího písemného
svolení majitelů autorských práv.

Kromobyčejná pouť Barnabyho Brocketa
Z anglického originálu *The Terrible Thing that
Happened to Barnaby Rooket* (Doubleday UK, 2012)
přeložil Petr Štádler
Redigovala Hana Pernicová
Editorka Kateřina Eliášová
Kaligrafie Ladislav Donauer
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici BRIO
v roce 2017
Vydání první
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk Kasico, a. s., Bratislava

ISBN 978-80-7529-390-9

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovalt.cz

Citát Charlese Dickense na s. 129 uvádíme v překladu
Petry Diestlerové (Charles Dickens: *David Copperfield*,
Odeon, Praha 2015).

Philipu Ardaghovi

Kapitola 1

Úplně normální rodina

Tohle je příběh Barnabyho Brocketa, a aby člověk Barnabyho pochopil, musí nejdřív pochopit jeho rodiče. Když se totiž někdo nějak odlišoval, nahánělo jim to hrůzu, a tak jednou provedli strašlivou věc, která měla ty nejotřesnější důsledky pro všechny jejich blízké.

Začneme Barnabyho otcem Alistairem. Alistair se považoval za úplně normálního muže. Vedl normální život v normálním domě a bydlel v normální čtvrti, kde normálním způsobem dělal normální věci. Měl normální ženu a dvě normální děti.

Lidé neobvyklí nebo takoví, kteří se předváděli na veřejnosti, Alistaira nezajímali. Když seděl v metru a opodál se hlasitě bavila skupinka teenagerů, na příští stanici vysedl, a než se mohly znovu zavřít dveře, přesunul se do jiného vagonu. Když mu v restauraci – v žádném z těch nových nóbl podniků s komplikovaným jídelním lístkem a podivnými pokrmy, ale v normální restauraci – zkazil večer nějaký pozornosti chtivý stolovník, jemůž

číšníci přišli zaspívat „Hodně štěstí, zdraví“, býval mrzutý.

Pracoval jako advokát ve firmě Safra & Porte v nejúžasnějším městě na světě, v australském Sydney, kde se specializoval na závěti. Tohle dosti chmurné povolání mu naprosto vyhovovalo. Příprava závěti byla koneckonců úplně normální věc. Klienti k němu do kanceláře často přicházeli krapet nervózní, neboť sepisování závěti může být obtížná a stresující záležitost.

„Hlavně klid, prosím,“ chlácholil je v takových chvílích Alistair. „Smrt je úplně normální. Představte si, jaká by to byla hrůza, kdybychom žili věčně! Země by se pod vší tou tíhou zhroutila.“

Což neznamená, že by Alistairovi na dobrou planety nějak zvlášť záleželo. Nezáleželo. O takové věci si dělali starosti jen hipíci a newageoví týpci.

Někteří lidé, zvlášť na Dálném východě, jsou přesvědčeni, že každý z nás – včetně vás samých – tvoří polovinu páru, který byl v širém a složitém vesmíru před narozením rozdělen, a že celý život hledáme tu odloučenou duši, s níž bychom znovu získali pocit celistvosti. Než ten den nastane, nikdo nejsme úplně sám sebou. Někdy tuhle celistvost nalezneme, když potkáme někoho, kdo na první pohled působí jako náš opak. Muž se zálibou v umění a poezii se může například zamilovat do ženy, která se každé odpoledne vrtá až po lokty v umaštěných motorech. Dámu, jež dbá na zdravou výživu a provozuje venkovní sporty, může začít přitahovat chlapík, kterého ze všeho nejvíc baví sledovat je v obýváku z pohodlí křesla s pivem v jedné ruce

a sendvičem v druhé. Každý jsme koneckonců nějaký. Alistair Brocket měl ovšem odjakživa jasno, že by zásadně nemohl žít s někým méně normálním než on, ačkoliv by to byla úplně normální věc.

Což nás přivádí k Barnabyho matce Eleanor.

Eleanor Bullinghamová vyrostla v Beacon Hill v malém domku s výhledem na severní pláže Sydney. Rodiče se nad ní vždy rozplývali, protože to byla nepopíratelně nejvychovanější holčička v celé čtvrti. Ulici zásadně přecházela až poté, co naskočil zelený panáček, ač třeba nebylo na dohled žádné auto. V autobuse pouštěla sednout staré lidi, i když si mohli vybrat z desítek prázdných sedadel. Byla dokonce tak způsobná, že když jí zemřela babička Elspeth a zanechala jí sbírku sta kusů kapesníků, každý s pečlivě vyšitými vlastními iniciálami „EB“, rozhodla se, že se jednou vdá za muže, jehož příjmení bude také začínat na „B“, aby její dědictví nepřišlo nazmar.

Stejně jako Alistair se stala právničkou a specializovala se na nakládání s nemovitostmi, což jí, jak vykládala každému, kdo se jí zeptal, připadalo strašlivě zajímavé.

Do firmy Safra & Porte nastoupila téměř rok po svém budoucím manželovi, a když se rozhlédla po kanceláři a uviděla, kolik mladých mužů a žen, kteří tam pracují, se nechová zrovna profesionálně, byla zprvu trochu zklamaná.

Jen velmi málo z nich si udržovalo uklizený stůl, spíše se jim ztrácel pod záplavou fotografií rodiny, domácích mazlíčků, nebo v nejhorším případě celebrit. Muži při halasném telefonování cupovali na

kousičky kelímky od kávy a uklízečkám nechávali nevzhledný binec, ženy si zase z vozíčku, který co pár hodin přijížděl naložený sladkostmi v zářivě barevných obalech, snad celý den jen kupovaly dobroty a jedly. Ano, podle stávajících norem normálnosti to sice bylo normální chování, ale nijak *abnormálně* normální.

Asi týden poté, co ji přijali, ji pracovní povinnosti zavedly o patro výše – nesla do jiného oddělení ohromně důležitý dokument kolegovi, který jej neprodleně potřeboval, jinak by se přestal točit svět. Otevřela dveře a snažila se okatě nezkoumat všechny ty známky nepořádku a nečistoty, na něž se jí naskytl pohled, aby z toho náhodou nevyvrhla snídaň. Potom však ke svému překvapení spatřila něco... nebo spíš někoho, z něhož jí nanejvýš nečekaně srdce poskočilo jako mládě gazely, které se poprvé vítězoslavně přeneslo přes potok.

U stolu v koutě, za úhlednou hromádkou papírů rozdělených podle barev, seděl dosti švihácký mladík s úpravnou pěšinkou a v obleku s jemným proužkem. Na rozdíl od té zvěře kolem sebe, naučené jen úplným základům čistotnosti, měl stůl uklizený, propisky a tužky sesbírané do prosté nádobky a dokumenty, na kterých právě pracoval, efektivně rozložené před sebou. Žádná fotka dítěte, psa ani celebrity v dohledu nebyla.

„Ten mladík,“ oslovila Eleanor dívku sedící u nejbližšího stolu, která se zrovna ládovala banánovým muffinem s oříšky, až jí od pusy létaly drobky a navždy mizely v útrobách klávesnice. „Ten, co sedí v rohu. Jak se jmenuje?“

„Myslíš Alistaira?“ opáčila dívka a zuby přejela vnitřek obalu, kdyby na něm náhodou ulpělo ještě trochu lepkavého karamelu. „Nejnudnějšího chlapa na světě?“

„A příjmením?“ zeptala se Eleanor s nadějí v hlase.

„Brocket. Děs, co?“

„Nádhera,“ odvětila Eleanor.

A tak se vzali. Byl to normální, přirozený krok, zvláště poté co spolu byli v divadle (třikrát), v místní cukrárně na zmrzlině (dvakrát), v tančírně (pouze jednou; příliš se jim tam nelíbilo – až moc se tam džajvovalo, moc se tam hrál ten odporný rokenrol), na celodenním výletě v lunaparku, kde fotili a příjemně rozprávěli, až se začalo smrákat a klaunova obří tvář vypadala v odlescích světle ještě strašidelněji než obvykle.

Přesně rok po svém šťastném dnu Alistair s Eleanor, kteří už teď žili v normálním domě v Kirribilli na dolním úseku Severního pobřeží, přivedli na svět první dítě, Henryho. Narodil se hladce a rychle v pondělí ráno úderem deváté, vážil přesně tři kilogramy a na porodníka se hned zdvořile usmál. Na rozdíl od těch ordinérních matek, které každý večer vyváděly a rušily televizi, Eleanor při porodu neplakala ani nekřičela. Celý porod byl ostatně nadmíru kultivovaná, spořádaná a způsobná záležitost a nikdo neměl potřebu se nijak urážet.

Po vzoru rodičů byl i Henry poslušný hoch, který pil, když mu dali láhev, dojídal, a když si pokakal plínku, vypadal, že se hluboce stydí. Rostl normál-

ně, do dvou let se naučil mluvit a ve třech letech už znal písmena. Když mu byly čtyři, učitelka ve škole Alistairovi a Eleanor oznámila, že jim o synovi nemůže říct nic dobrého ani zlého, že je po všech stránkách úplně normální. To odpoledne mu cestou domů za odměnu koupili zmrzlinu. Samozřejmě vanilkovou.

O tři roky později se jim narodilo druhé dítě, Melanie. Stejně jako bratříček nedělala potíže zdravotním sestram ani učitelům a ve čtyřech letech, kdy se její rodiče těšili na příchod dalšího potomka, už většinu času trávila tím, že si v pokojíčku četla nebo hrála s panenkami. Nedělala nic, čím by se mohla odlišovat od ostatních dětí z ulice.

Nebylo sporu: Brocketovi patřili k nejněnormálnějším rodinám v Novém Jižním Walesu, ne-li v celé Austrálii.

A pak se jim narodilo třetí dítě.

Barnaby Brocket vykoukl na svět v pátek o půlnoci, což už samo o sobě nebyl povedený začátek, neboť Eleanor si dělala starost, že kvůli ní budou muset lékař a sestry zůstat déle vzhůru.

„Moc mě to mrzí,“ kála se. Silně se potila, což bylo trapné. Když rodila Henryho a Melanii, nepotila se vůbec, jen mírně žhnula, jako když dosluhuje čtyřicetiwattová žárovka.

„To je naprosto v pořádku, paní Brocketová,“ ujišťoval ji doktor Snow. „Tak to u dětí bývá – až se narodí, tak se narodí. Nemáme nad tím sebelepší kontrolu.“

„Ale stejně je to trochu neslušnost,“ mínila Eleanor. Vzápětí mocně zavřeštěla – to se Barnaby roz-

hodl, že nastal čas. „Jémine,“ vyhrkla celá zardělá ze všeho toho vypětí.

„Vážně se tím nemusíte trápit,“ přesvědčoval ji porodník a zaujal postavení, aby kluzké nemluvně zachytil – něco jako když ragbista na hřišti poodstoupí, jednou nohou pevně došlápne za sebe do trávy, druhou nakročí vpřed, natáhne ruce a čeká, až k němu poletí trofej.

Eleanor znovu zaječela, pak se položila a překvapeně lapala po dechu. Cítila uvnitř ohromný stupňující se nápor a nebyla si jistá, jak dlouho to ještě vydrží.

„Tlačte, paní Brocketová!“ zavelel doktor Snow. Eleanor potřetí zařvala a zatlačila ze všech sil. Sestra jí na hlavu přiložila studený obklad, ten však Eleanor nijak neulevil – místo toho se hlasitě rozkvílela a pak vypustila slovo, které jí z úst ještě nikdy neuniklo, a kdykoliv ho použil někdo ve firmě Safra & Porte, krajně ji uráželo. Krátké, dvouslabičné. Ale jako by vyjadřovalo vše, co v dané chvíli cítila.

„To je ono!“ zahalekal vesele doktor Snow. „Už leze! Raz, dva, tři a ještě naposledy a co nejvíc, ano? Raz...“

Eleanor se nadechla.

„Dva...“

Hekla.

„Tři!“

A to už se dostavila báječná úleva a sálem se rozlehl dětský pláč. Eleanor sebou praštila na lůžko a spokojená, že má tohle příšerné mučení konečně za sebou, zasténala.

narozeni Barnabyho

„No pane jo,“ utrousil za okamžik doktor Snow. Eleanor překvapeně zvedla hlavu z polštáře.

„Co se stalo?“ zeptala se.

„Moc pozoruhodná věc,“ konstatoval porodník. Eleanor se navzdory bolesti posadila, aby si děcko, které vyvolalo tak abnormální reakci, lépe prohlédla.

„Kde je?“ podivila se, neboť v náručí ho doktor Snow nedržel a v nohách postele Barnaby taky neležel. Vtom si všimla, že lékař ani sestra už se nedívají na ni, nýbrž s otevřenou pusou zírají ke stropu, kde se přitíštěné k bílým obdélníkovým obkládačkám vznášelo novorozeně – její novorozeně. Shlíželo na všechny tři s drzým úsměvem.

„Tam nahoře,“ odpověděl užasle doktor Snow. A byla to pravda. Barnaby Brocket, třetí dítě nejnormálnější rodiny, jaká kdy žila na jižní polokouli, hned od narození dokazoval, že on normální rozhodně nebude. Nechtěl se totiž řídit pravidlem ze všech nejelementárnějším.

Gravitačním zákonem.

Kapitola 2

Matrace na stropě

Z nemocnice Barnabyho propustili o tři dny později. Doma se poprvé setkal s Henrym a Melanií.

„Váš bratříček je trochu jiný než my ostatní,“ oznámil jim Alistair to ráno u snídani; pečlivě volil slova. „Určitě je to jen dočasně, ale je to dost nepříjemné. Hlavně na něj necivte, ano? Když uvidí, že to vzbuzuje pozornost, bude šaškovat dál.“

Děti se po sobě udiveně podívaly – nevěděly, co tím může otec myslet.

„On má dvě hlavy?“ zeptal se Henry a natáhl se pro marmeládu. K snídani měl rád chleba s marmeládou. Večer ovšem ne, to si dával spíš jahodový džem.

„Ne, ovšemže nemá dvě hlavy,“ odpověděl Alistair popuzeně. „Kdo na světě má proboha dvě hlavy?“

„Dvouhlavá mořská příšera,“ opáčil Henry. Nedávno četl knížku o dvouhlavé mořské příšeře jménem Orco, která v hlubinách Indického oceánu působila pořádné pozdvižení.

„Můžu tě ujistit, že dvouhlavou mořskou příšerou za bratra nemáš,“ odvětil Alistair.

„Tak má ocas?“ navrhla Melanie, která zrovna sbírala prázdné misky a rovnala je do myčky. Kapitán W. E. Johns, rodinný pes neurčité rasy a původu, při slově „ocas“ zvedl hlavu a začal po kuchyni honit ten vlastní. Celý se přitom roztočil, až se nakonec skácel na podlahu a potěšený, jaký je pašák, spokojeně odfukoval.

„Proč by nemluvně mělo ocas?“ povzdychl si zhluboka Alistair. „Teda, děti, vy máte ale pořádnou představivost. Nechápu, kde se ve vás bere. Já s matkou vůbec žádnou nemáme a rozhodně jsme vás k tomu nevedli.“

„Já bych ocas chtěl,“ podotkl zamyšleně Henry.

„Já bych zase chtěla být dvouhlavá mořská příšera,“ ozvala se Melanie.

„Žádný ocas nebude,“ odsekl Alistair a loupl očima po synovi. „Ani žádná příšera,“ ukázal na dceru. „Tak a teď z nás zase budou normální lidské bytosti a pěkně to tady vycídíme, ano? Nezapomeňte, že dneska dopoledne máme hosta.“

„To přece není host,“ zamračil se Henry. „Je to náš bratříček.“

„No ovšem,“ přisvědčil Alistair po kratičké odmlce.

Za hodinu a kousek už venku zastavil taxík s Eleanor. V náručí držela neposedného Barnabyho.

Šofér vypnul motor. „Máte pěkný čertidlo,“ podotkl, ale Eleanor jeho poznámku přešla bez povšimnutí, neboť s neznámými lidmi se pouštěla do

řeči nerada, zvlášt když pracovali ve službách. Kabelka jí zapadla do mezírky mezi předními sedadly, a jak se pro ni natáhla, na okamžik pustila Barnabyho a ten se jí z kolenou vznesl vzhůru a bouchl se hlavou o strop.

„Au,“ zabrumlal Barnaby Brocket.

Taxikář si ho prohlížel s lhostejným výrazem člověka, který už toho v životě viděl hodně. „Radši si toho klučinu držte,“ utrousil. „Když si nedáte pozor, frnkne vám.“

„Třicet jste říkal?“ odbyla ho Eleanor a podávala mu dvaceti- a desetidolarovou bankovku. A došlo jí, že by jí Barnaby opravdu mohl frknout. Když si nedá pozor.

Jakmile vešla do domu, děti se natěšeně seběhly, div matku neporazily.

„Je nějakej malej,“ divil se Henry. (Minimálně po této stránce byl ale Barnaby úplně normální.)

„Krásně voní,“ prohlásila Melanie, když ho důkladně očichala. „Jako zmrzlina politá javorovým sirupem. Jak se vlastně jmenuje?“

„Můžeme mu říkat Jim Hawkins?“ zeptal se Henry, který našel obrovskou zálibu v klasických dobrodružných příbězích.

„Nebo pasáček koz Peter?“ navrhla Melanie, která nikdy nechtěla zůstat pozadu.

To už ale dorazil Alistair, manželku políbil na tvář a oznámil: „Jmenuje se Barnaby. Po vašem dědovi. A po dědově dědovi.“

„Můžu si ho pochovat?“ natáhla ruce Melanie.

„Zatím ne,“ odvětila Eleanor.

„A já?“ žadonil Henry. Rukama dosáhl dál než sestra, protože byl o tři roky starší.

„Nikdo Barnabyho chovat nebude,“ vyštěkla Eleanor. „Jen váš otec a já. Aspoň prozatím.“

„Jestli ti to nevadí, radši bych ho zatím taky nechoval,“ ozval se Alistair. Prohlížel si synka jako nějaké zvíře, které uteklo ze zoo a mělo by se poslat nazpátek, než potrhá koberec a pohovku.

„Je přece i tvůj,“ obořila se na něj Eleanor. „Nemysli si, že se budu starat o takovéhle... takovéhle...“

„Dítě?“ navrhla Melanie.

„Ano, dítě, proč ne. Nemysli si, že se budu starat o takovéhle dítě úplně sama, Alistaire.“

„Samozřejmě ti rád pomůžu,“ odvětil Alistair a odvrátil zrak. „Ale matka jsi ty.“

„A ty jeho otec!“

„Zdá se ale, že pouto si vytvořil k tobě. Koukni.“

Alistair a Eleanor se podívali Barnabymu do tváře a dítko se na ně usmálo a radostně zamávalo rukama a zakopalo nožkami. Rodiče mu však úsměv neopětovali. Henry s Melanií se po sobě užasle podívali. Na taková příkrá slova nebyli u rodičů zvyklí. Vylovili dárek, na který se den předtím složili z kapesného.

„To je pro Barnabyho,“ natáhla Melanie ruce s dárkem. „Na přivítanou.“ Držela pěkně zabalenou krabičku a Eleanor cítila, jak jí nad tím uvítáním, které děti bratříčkovi připravily, trochu jhne srdce. Jenže jakmile pro dárek sáhla, z Barnabyho sklouzla příkrývka na zem a chlapec se znovu za-